

۵ سناریوی آمریکا
بعد از انتخابات
میان دوره‌ای

PDF Compressor Free Version

ما نیاز
به میانجی
نداریم

شنبه ۱۱ مهر ۱۴۰۵ / ۲۱ ربیع الثانی ۱۴۴۸ هـ. ق / 3 October 2026 / شماره ۷۳۲۱ / سال بیست و نهم

یادداشت

عزل رئیس جمهور برای فرار از زندان

نسیبه پیرایش

پس از هیاهویی که حمید رسایی و هم فکانش به راه انداختند تا شاید در حکم ده ماه زندان او تجدید نظری صورت گیرد — و در این میان، رئیس قوه قضاییه سبیل حملاتشان بود — حالا نوبت به رئیس جمهور رسیده است.

تجمع اخیر موسوم به «سوپرانقلابی‌ها» با سخنرانی مهری طالبی دارستانی (از مدیران و وزارت کار در دولت رئیسی) نه تنها با حمله به قوای قضاییه و مجریه همراه شد، بلکه با طرح ادعاهایی از سوی او به شعار «شعار ما عیان است، عزل پزشکیان است!» انجامید. هرچند این فشارها مانع از اجرای حکم قطعی محکومیت رسایی نشد، اما یک پرسش بنیادین را پیش کشید: آیا تقلا برای عزل رئیس جمهور، می‌تواند ترمز اجرای یک حکم قضایی را بکشد؟

چطور می‌توان برای حل یک مسئله در دستگاه قضا، کلید پاستور را هدف گرفت؟ آیا این یک گروگان‌گیری سیاسی است یا نشانه آشفتگی در اردوگاه تندروها؟ اگر چه این تاکتیک «انتقال بحران از یک سنگر به سنگر دیگر»، برای ناظران سیاست ایران قدری تکراری و نخ نما شده است. نگاهی به تاریخ پارلمانی ما نشان می‌دهد که استفاده از ابزار «فشار به دولت» برای پیشبرد اهداف یک جریان خاص، نسخه‌ای قدیمی است؛ از مجلس هفتم که با طرح «تثبیت قیمت‌ها» عملاً دست‌وپای دولت وقت را بستند، تا مجلس نهم و نمایش‌های «یکشنبه سیاه» که صحن پارلمان را به میدان تسویه حساب‌های درون‌گروهی تبدیل کرد. در تمام این موارد، استراتژی یکی بوده: ایجاد هیاهو در پاستور برای منحرف کردن افکار عمومی از مسئله‌ای که در قوه قضاییه یا نهادهای دیگر در جریان است.

اما حالا، این پرسش باقی است که آیا در عصر جدید و با مختصات فعلی، این «خیمه‌شب‌بازی»‌های سیاسی هنوز هم خریدار دارد؟ یا صرفاً تلاشی است مذبوحانه برای زنده نگه‌داشتن یک گفتمان در حال احتضار؟

تلفن تماس

با دفتر

روزنامه امین

۰۴۱-۳۳۳۵۲۷۷۴

۰۴۱-۳۳۳۵۲۷۷۹

موغام؛ نغمه‌ای که از تبریز تا هر مرزگان امتداد یافت

تبریز - ششمین جشنواره سراسری موسیقی مقامی آذربایجان «موغام» در تبریز، با اجرای آثار متنوع و حضور هنرمندانی از سراسر کشور، به روایتی از هویت، همدلی و پیوند فرهنگی میان تبریز و هر مرزگان تبدیل شد.

چهار روز موسیقی در تبریز، تنها با خاموش شدن آخرین نت‌ها به پایان نرسید. ششمین جشنواره سراسری موسیقی مقامی آذربایجان «موغام» در حالی به ایستگاه اختتامیه رسید که در طول برگزاری آن، موسیقی از یک اجرای هنری فراتر رفت و به بستری برای روایت هویت، معرفی استعدادهای جوان، پاسداشت استادان، بازخوانی خاطره شهدا و نمایش اشتراکات فرهنگی بخش‌های مختلف ایران تبدیل شد.

موغام در این دوره، میزبان هنرمندانی از شهرهای مختلف کشور بود؛ رویدادی که گستره آن در آمار آثار ارسالی نیز خود را نشان داد. ۶۰۵ اثر از سوی ۳۷۴ هنرمند به دبیرخانه جشنواره رسید و پس از ارزیابی، ۱۵۰ اثر برای

اجراهای صحنه‌ای انتخاب شد. حضور هنرمندان از ۱۰ استان کشور، جشنواره را از یک رویداد صرفاً محلی فراتر برد و به صحنه‌ای برای دیدار صداها و روایت‌های گوناگون موسیقی مقامی تبدیل کرد.

در کنار بخش اجرایی، برای نخستین بار بخش علمی و پژوهشی نیز به جشنواره اضافه شد؛ بخشی که ۳۶ مقاله به آن ارسال شد و ۲۷ مقاله برای چاپ در کتاب جشنواره انتخاب شد. ارسال مقاله از پنج کشور خارجی نیز نشان داد که موغام ظرفیت آن را دارد که در کنار صحنه موسیقی، به محلی برای گفت‌وگوی علمی درباره میراث موسیقایی منطقه تبدیل شود.

اما شاید مهم‌ترین اتفاق جشنواره را باید در حضور نسل تازه جستجو کرد؛ جایی که نوجوانان و جوانان در کنار استادان قرار گرفتند و نشان دادند موسیقی مقامی، اگر امکان آموزش، اجرا و دیده شدن داشته باشد، همچنان می‌تواند مخاطب و هنرمند تازه به خود جذب کند.

نقشی محوری رسانه‌های آذربایجان

عاطفه پیرایش، دانشجوی دکتری فلسفه

صفحه‌ی اخبار استان‌ها در خبرگزاری‌های رسمی و پر بازدید کشور به شدت ناامید کننده است. اگر بخواهیم در مورد اخبار استان خودمان صحبت کنیم، می‌بینیم که در آذربایجان شرقی خبری جز وضعیت دریاچه ارومیه، وضعیت کشاورزی، دام پروری و زنبورداری و آب و هوا کار نمی‌شود. نه اینکه این اخبار اهمیتی نداشته باشند اما طبیعتاً اینها نمی‌توانند تنها اخبار استان باشند. به نظر می‌رسد این عناوین تنها اخبار بی‌دردسر استان هستند. گاهی اوقات استانداری بیانه‌ای از طریق روابط عمومی خود منتشر می‌کند یا امام جمعه سخنرانی می‌کند اما هیچ‌کس موضع‌گیری اصیل و دسته‌اولی ندارد. استانداری مواضع دولت را تکرار می‌کند و امام جمعه، مواضع تندروهای مرکز نشین را. نمایندگان مجلس نیز در عرصه‌ی سیاست ملی تقریباً منفعل هستند و دخالت‌چندانی در بازی سیاست نمی‌کنند. این نمایندگان حتی در مسائل استانی و جذب سرمایه و ایجاد زیرساخت‌های جدید در شمال غرب و توسعه‌ی آذربایجان آورده‌ی چندانی برای استان نداشته‌اند و صرفاً در جلسات مجلس حضوری زده‌اند.

این وضعیت را باید در نسبت با شرایط و اوضاع کشورمان سنجید که در آن علاوه بر بحران‌های اقتصادی و اجتماعی، بحرانی سیاسی نیز سر بر آورده است و نزاع بر سر قدرت از سطح احزاب و جریان‌ها و دسته بندی‌ها گذر کرده و به سطح افراد رسیده است و سیاستمدارانی که به یک دسته‌ی واحد تعلق دارند، در مقابل یکدیگر ایستاده‌اند و هر کس به صورت فردی در تلاش است جایگاه خود را در ساختار سیاسی کشور حفظ کند. در چنین شرایطی سیاستمداران آذربایجانی نمی‌توانند صرفاً دنباله‌رو هم حزبی‌های مرکز نشین خود باشند. سیاستمداران این منطقه نباید صرفاً به انتخاب میان چهره‌های مرکزی بسنده کنند. اینکه صرفاً طرف پزشکیان را بگیریم یا پشت قالیباف بایستیم یا به جریان پایداری نزدیک شویم، نمی‌تواند تغییری در اوضاع کنونی پدید آورد آن هم در شرایطی که در تهران، هر کسی با هر مقام و منصبی عهده‌دار انجام بخشی از وظایف ریاست جمهوری شده است؛ شهردار به تورم رسیدگی می‌کند، دبیر شورا خط مشی دستگاه دیپلماسی را تعیین می‌کند، رئیس مجلس چنان سخن می‌گوید که گویی اوست که نیروهای نظامی ایران را فرماندهی می‌کند و دستور آتش صادر می‌کند، قوه قضاییه امور بازار را به دست می‌گیرد و صدا و سیما به جنگ با دشمن می‌رود.

در چنین شرایطی لازم است که آذربایجان چهره‌های جدیدی را برای حضور در عرصه‌ی رقابت‌های سیاسی کشور معرفی کند تا از بن بست سیاسی که امروز کشور به آن دچار شده است، رها شویم. ادامه در همین صفحه

نقشی محوری رسانه‌های آذربایجان

ادامه از همین صفحه

در چنین شرایطی، ما بیش از هر زمان دیگری به ایجاد جریان‌های مستقل و تشکیل ساختارهای سیاسی و مشارکت گسترده و جمعی در عرصه‌ی سیاست کشور نیاز داریم. برای نیل به این هدف، رسانه‌های آذربایجان نقشی محوری دارند اما به انفعالی سیاسی دچار شده‌اند. در سایر استان‌ها و به خصوص در تهران، رسانه‌ها موج‌های سیاسی ایجاد می‌کنند، جریان‌ها و چهره‌های سیاسی را برجسته می‌کنند و با موضع‌گیری در حوزه‌های مختلف بر سیاست و تصمیم‌گیری‌های کلان کشور تأثیر می‌گذارند. اما در آذربایجان، رسانه‌ها و کانال‌های خبری به خصوص در فضای مجازی به صفحاتی برای درج تبلیغات بدل شده‌اند و از ظرفیت‌های خود برای اثرگذاری استفاده نمی‌کنند.